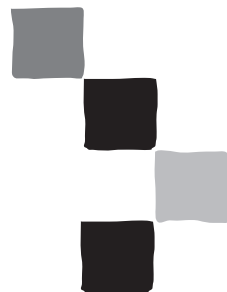

↳ *Szeibert Imre*

(nem az én)

szemezek a nővéremmel, a tekintete éles, akár a késpengék abban a másik katalógusban, amit csak titokban nézegethetek a végén látható meztelen nők miatt. nővérem mintha incselkedne velem, takarodj, taknyos, nézd meg, mit hagytál a vécén, rakjál rendet magad után, szaros, edd meg a kenyér belsejét is. nővérem tekintetétől elszégyellem magam, mint aki befosott, vagy az autóbuszon hirtelen fölállt a farka. lazíts, szaros, engedelmeskedj, taknyos, ezeket hajtogatom felváltva magamban és nem csinállok semmit, nem mozdulok, az nem az én kezem, ami mozdul, nem az én tenyerem, ami izzad, ami végigsimít nővérem arcbőréen, hogy lucskos lesz tőle a katalógus papírja.

(zsenge)

nézd apa, éles a kés, fényesre törölve a villa, nem tudok enni velük, aki tudja, ma az se tanítja.

tányér mellé pottyan a túlfőtt virslifalatka, mondj, apa, bármit, üss, kiabálj, nem lesz foganatja.

szám kinyitom, tejfog koppan mustáros edényen, látod, az isten is mennyire szófogadatlan az égben.

(biztos ilyen)

a szemétkben, egy halom papír zsebkendő és egy kidobott mustárosflakon alatt megtaláltam apa régi kezét. fehér zsír borította, megnyaltam, hogy akkor biztos ilyen a geci. azt hittem, büszke lesz rám, ha visszaviszem neki. bent lapult a szobájában, de már az új kezével játszott. csak akkor hagyta abba, mikor észrevett. kiabált, hogy minek guberálsz a szemétkben, te taknyos, vidd a picsába innen ezt a szart. az új keze közben remegett, mint a leves felszíne, amikor forraljuk. takarodj, mondta, aztán visszadugta a kezét a paplan alá. kidobtam megint a régit, fölé flakon és zsebkendő. pedig szerintem még lehetett volna használni.

(akinek kalapács van a kezében, mindent szögnek néz)

nálunk mindenki orvos, bár apa csak műkedvelő. de ha kedve tartja, meggyógyítja a napkeltét vagy egyenesre kalapálja a piros fazék megtörött szívritmusát, bár anya nem mindig nézi jó szemmel a praktikáit, de aztán ráhagyja úgylis. tegnap fájt a torkom, mintha egy előregegett kéz szorongatta volna folyton, akkor konzíliumot tartottak fölöttem. anya azt mondta, várjuk meg, amíg a nővérem megérkezik, apa azonban gyors beavatkozást javasolt, és megint neki lett igaza persze. asztalnál ültünk, ő fölpattant, lefektetett, és mustárt kent a torkomra, mert hogy nincsen méz. az a kéz, magyarázta, ebbe is beleragad majd, ha ügyesek vagyunk. a kanalat, amivel rákente, a kukába dobta, jobb az óvatosság. legóztam, aztán aludni kellett, amikor fölébredtem, mustáros volt a kezem, de nem tűnt öregnek.

(majonézes torma)

álomban majonéz harcos vagyok, fehér, szikár, kegyetlen, nekirontok a mustárnak, érjen véget a sárga veszedelem, száradjon össze, csorogjon a leve félelmében, tudom, hogy a mustár főhadiszállásán apát rejtegetik, gecik ezek, gecik, adják elő, előadják, akkor nekirontok a ketchupoknak, érjen véget a vörös terror, száradjon össze a vér, legyen víz belőle, víz, tudom, hogy a ketchupok főhadiszállásán anyát rejtegetik, gecik ezek, gecik, adják elő, előadják, akkor jöhet a torma, jöhet végre az okosabb, a csípősebb nyelvű nővér, bánjon velem kesztyűs kézzel.